

Těžký tank Sd.Kfz. 182 PzKpfw VI Ausf. B Tiger II

Německé těžké tanky byly projektovány tak, aby vzniklo dobře pancéřované a mohutně vyzbrojené vozidlo, účinné jak v útočných operacích, tak v obranné činnosti. Působilo to mnohé potíže již ve fázi projektování, a později i při užívání. Zároveň pak cena takového tanku znemožňovala jeho masovou výrobu a účinné využití jeho převahy na bojišti.

Vznik Sd.Kfz. 182 PzKpfw VI Ausf. B

Tank měl se svým předchůdcem, tankem PzKpfw VI Tiger, společnou pouze genezi a název. Byl totiž vyprojektován na naprosto nové konstrukci. O zahájení stavby tohoto těžkého tanku, vyzbrojeného kanonem ráže 88 mm, bylo rozhodnuto 26. května 1941, na poradě u Adolfa Hitlera, jíž se zúčastnili vysocí představitelé průmyslu a říšských úřadů. Již 28. května, pouhé dva dny po poradě, předal Heereswaffenamt objednávku na výrobu podvozku tohoto tanku firmě Henschel. Fakt, že se Němci brzy střetli na východní frontě s novými sovětskými tanky T-34 a KV, jen práci na projektech urychlil.

Konkurenční konstrukcí schváleného tanku, která však neměla to štěstí, aby byla přijata a předána do sériové výroby, byl tank VK 4501 (P), vyprojektovaný profesorem Ferdinandem Porschem. Konstruktor se ovšem neúspěchem nenechal odradit a pokračoval v práci na pokročilejší verzi svého tanku. Vyprojektoval pro něj ve spolupráci s firmou Krupp novou věž o průměru základu 2 000 mm, což vyvolalo prudkou bouři nevole zbrojního úřadu, který souhlasil s rozměrem maximálně 1 900 mm.

Souběžně vznikl v Kruppových závodech i naprosto nový tankový kanon ráže 88 mm, zpočátku označovaný jako KwK 42 (Gerät 5-0808). Jeho hlaveň o délce 71 ráží měla dokonalou charakteristiku a velice dobrou přesnost. Zbrojní úřad požadoval, aby byl prvním výstřelem zničen nepřátelský tank na vzdálenost 1 000 m. Na polygonu se to dařilo pokaždé, na bojišti však účinnost klesala na 85 %. Během testů nového kanonu na polygonu zasahovalo cíl při střelbě na čtyřnásobně větší vzdálenost (4 000 m) až 42 % protipancéřových střel PzGr. 39/43. Na bojišti účinnost sice klesala na 13 %, přesto se Spojencům o kanonu s podobnými parametry mohlo jen zdát. První tři prototypy nové zbraně vyrobily Kruppovy závody v roce 1943, čímž realizovaly únorovou zakázku WaPruf 4, oddělení zabývajícího se velkorážnými děly. U sériových kanonů bylo označení změněno na KwK 43.

Jako nosič tohoto kanonu vyvinul profesor Porsche tank VK 4502 (P), označovaný také jako Tiger P2 nebo typ 180. Stavba jeho prototypu byla zahájena v prvních měsících roku 1942, tedy ještě před finálním završením vývoje kanonu.

Podobně jako u svého předchozího typu naplánoval konstruktér i pro tento tank smíšený pohon se spalovacím motorem, pohánějící generátor pro elektromotor, uvádějící do pohybu pásy. Tento systém předpokládal použití zvláštního motoru pro každý pás. Takový pohon zaručoval lepší manévrovací schopnosti tanku a zvyšoval plynulost jízdy, byl však příliš složitý zejména pro výrobu tanku. Přes očividné problémy tohoto řešení však prof. Porsche svou koncepci tvrdošíjně obhajoval. Také věž měla být zpočátku umístěna vzadu a motor uprostřed vozidla, teprve později se koncepce vrátila ke klasickému řešení.

Dne 17. února 1942 přistoupily podniky Niebelungswerke ke stavbě tří prototypů tanku VK 4502 (P). Kruppovy závody zároveň zahájily výrobu tří věží, určených pro tato vozidla. V listopadu téhož roku však objedávající Heereswaffenamt (Zbrojní úřad) prohlásil, že je vozidlo příliš složité a nezaručuje parametry zadané v projektu. Odvolával se přitom na potíže, jež měly prototypy VK 4501 a stíhač, postavený na jeho podvozku, známý jako Ferdinand/Elephant. V prosinci byly tedy všechny práce na VK 4502 (P) zastaveny a žádný z rozestavěných prototypů nebyl dokončen.

Takový vývoj v Niebelungswerke byl velice výhodný pro konkurenci, čili firmu Henschel, která již měla jisté zkušenosti, získané při rozbíhání výroby prvního Tigera. Zatímco podvozek VK 4502 se skládal ze tří párů vozíků se dvěma dvojítymi koly na každém, u Henschela dali přednost zkrutným torzním tyčím s koly postavenými střídavě. Zaměřili se především na odstranění nedostatků prvního typu Tigera, na zjednodušení jeho konstrukce a její unifikaci s projektem tanku Panther II. Oba tanky měly být vybaveny stejným pohonným systémem (motorem a převodovkou) a identickými koly. Kvůli železničnímu transportu měl mít nový tank snímatelné bojové pásy (o šířce 800 mm), nasazované na užší transportní (o šířce 600 mm) a totéž bylo rozhodnuto použít u Pantera II. Nakonec se však vývoj tanku Panther II protáhl a plány na kompatibilitu byly zrušeny.

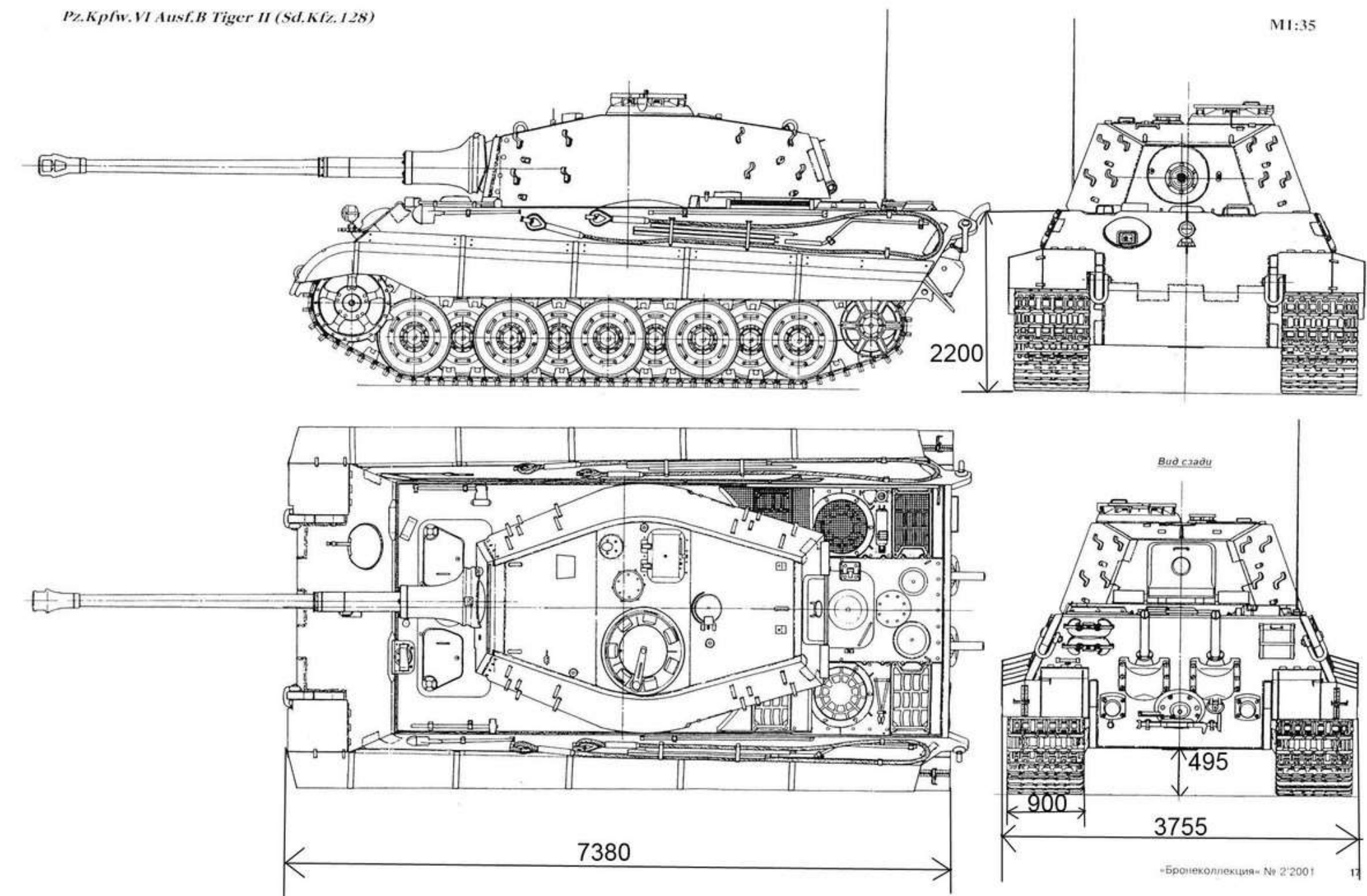
Výroba Sd.Kfz. 182 PzKpfw VI Ausf. B

Tank vyvíjený u Henschela obdržel označení VK 4503 (H). Jeho hlavním konstruktérem byl Dr. Ing. Erwin Ader. Oficiální objednávka na stavbu tří prototypů byla zadána v říjnu 1942. Zároveň, bez čekání na výsledky testů, byla u výrobce objednána série 176 tanků. Potřeby fronty byly tak naléhavé, že zjištěné nedostatky měly být opravovány až během výroby. V listopadu 1942 bylo objednáno dalších 350 kusů, přičemž se předpokládalo, že v první fázi překročí výroba 1 500 kusů. Dřevěná maketa vozu byla Hitlerovi předvedena v lednu 1943 a vůdce byl novým tankem tak nadšen, že vydal okamžitě oficiální souhlas se sériovou výrobou. První prototyp s označením V1 byl dokončen v listopadu 1943. Hitlerovi však byl předveden na polygonu u Arys ve východním Prusku (dnes Orzysz ve Wanniňsko-Mazurském vojvodství) již 20.10., tedy ještě před dokončením montáže. Výroba prototypů V2 a V3 byla pak završena počátkem následujícího roku, spolu s prvními třemi sériovými tanky s čísly 280001, 280002 a 280003. Prvních pět tanků bylo armádě předáno v únoru, po dalších šesti v březnu a dubnu, v květnu jich už bylo vyrobeno 15 kusů, v červnu 32 a v červenci 45. Nejvíce tanků této série bylo vyrobeno v srpnu (9) a poté začala výroba klesat. V září byly vyrobeny 63 tanky, v říjnu a listopadu po 26 kusech. Příčinou poklesu byly spojenecké nálety na přelomu září a října 1944 na Henschelovy továrny v Kasselu. Opoždění se výrobce snažil dohonit, takže v prosinci výroba zase stoupla (na 56 tanků), v lednu následujícího roku bylo vyrobeno 40, v únoru 42 a v březnu dalších 30 kusů. V následujících měsících pak už válečná situace nedovolila vyrobit žádné vozidlo, i když ve chvíli obsazení továrny americkou armádou se v konečné fázi montáže nacházelo ještě 8 tanků. Z celkového počtu 659 tanků, jejichž stavba byla zahájena, se tak podařilo dokončit jen 489 kusů.

Zakázka u Henschelových závodů byla rozdělena na čtyři výrobní série. Série 420500 obsahovala 176 tanků s výrobními čísly 280001-280176, sérii 420530 představovalo 350 tanků s čísly 280177-280526, série 420590 čítala 379 tanků s čísly 280527-280905 a série 420680 plánovala 329 tanků s čísly 280906-281234, celkem tedy počítala zakázka s výrobou 1 234 tanků. Jak je však z výkazu produkce patrné, bylo realizováno pouze 36,4 % tohoto plánu. Věže do tanků byly montovány ve vagónce Wegmann und Co. Na květen 1945 byla plánována rovněž výroba v podnicích Niebelungswerke, ale tyto plány překazila kapitulace třetí říše.

Konstrukce Königstigera

První sériové tanky dostaly věže postavené Kruppem pro vozidlo Tiger P2 ve spolupráci s firmou Wegmann v Kasselu. Věž postavená ve spolupráci s firmou Porsche byla obecně označovaná Porsche Turm (věž Porsche). První z věží, kterou firma Krupp dokončila 15. ledna 1943, byla převeze na 2. února 1943 na tankový polygon v Kummersdorfu, kde byla následně testována její funkčnost. Druhý prototyp věže pak sloužil k testování odolnosti pancíře vůči střelám protitankových zbraní různých ráží.

Věž Porsche měla elegantní aerodynamický tvar, do jisté míry inspirovaný tvarem věží raných verzí T-34. Značný úhel sklonu jejích stran si vynutil umístění velitelské věžičky částečně mimo její obrys. Přední zaokrouhlená strana měla sílu 100 mm. Jelikož Krupp stačil postavit již 50 takových věží (a na dalších 50 již měl nashromážděný materiál), bylo rozhodnuto použít je do prvních sériových tanků.

Vůči konstrukci této věže však byly vysloveny vážné námitky, motivované především obavami vyplývajícími z nebezpečí zásahu protitankovou střelou. Úlomky střely se totiž mohly po zásahu dostat pod věž a zaklínit ji, a v případě směřování energie zásahu pod věž způsobit dokonce její odtržení. Zkoušela se různá technická řešení, ale bez úspěchu. Změna tvaru čelní části například způsobovala, že v některých pozicích věže nebylo možno otevřít průlez řidiče a střelce-radisty na horní části korby.

Navíc s sebou nesl každý pokus o změnu nárůst hmotnosti věže o 400-500 kg. Nakonec bylo rozhodnuto o postavení zcela nové, tzv. sériové věže (Serienturm), s plochou čelní deskou a menším úhlem sklonu stran, takže velitelská věžička již nevystupovala mimo její obrys, a s velikou prohlubní vzadu pro umístění části munice pro kanon. U nakládky střeliva byl v zadní části věže umístěn i průlez, jenž mohl být v krajním případě využit také k nouzovému úniku posádky.

Tvar věže byl očividně inspirován sovětskými vzory. Také celková stavba korby, podobně jako u Pantera, připomínala sovětský T-34. Přiměřený sklon pancíře zajišťoval zvýšenou odolnost proti zásahu. Nutno říci, že při vývoji tanku Königstiger se konstruktéři vyhnuli mnoha chybám způsobeným spěchem, kterých se dopustili u prvního typu Tigera. Například při demontáži převodovky bylo u staršího tanku nutno sejmut věž, zatímco u nového, u Königstigera stejně jako u Panthera, řešil tuto situaci snímací segment horní desky pancíře. Kola pojezdu byla umístěna šachovnicově, což eliminovalo nebezpečí zaklínění kamenů nebo větších předmětů, se kterým se potýkaly první Tigery.

Tiger II byl nejtěžším sériově vyráběným tankem druhé světové války. Je pravda, že podobným obrem mezi obrněnými vozidly byl i francouzský Char 2C z roku 1922 vážící 74 t; tato pamětihodnost, vyrobená jen v několika exemplářích, se však v roce 1940 ani nestačila dostat na frontu - použitý motor byl totiž pro sedmdesátitunový kolos příliš slabý.

Také Königstiger byl výrazně podmotorován, což bylo zvláště zřetelné při jízdě v terénu. Nedostatečný výkon podstatně omezoval bojové možnosti tanku, čemuž se posádky snažily čelit jízdou při maximálních otáčkách motoru. To však na druhé straně způsobovalo jeho rychlé opotřebení a obrovskou spotřebu paliva. Trakční možnosti měla vylepšit převodovka Zahnradfabrik AK 7-200, jenže byla tak poruchová, že zpočátku byl přednostně používán vyzkoušený model Maybach Olvar 40 12K 16 a později 40 12 16 B. Převodová skříň měla osm stupňů pro jízdu dopředu a čtyři stupně dozadu. V porovnání s T-34, který měl čtyři až pět rychlostí dopředu a jednu zpátečku, to byl opravdový luxus.

S ohledem na hmotnost tanku se jeho konstruktéři zpočátku obávali, že bude mít potíže s překonáváním mostů. Proto pro něj vyvinuli Schnorchel - zařízení, díky němuž mohl přebrodit řeku po dně. Schnorchel měl podobu složeného „komínu“, jímž byl do ponořeného tanku dodáván potřebný vzduch pro motor a posádku. Celé vozidlo bylo před překonáváním vodních překážek dokonale utěšňováno. Podobně byla vybavena většina tanků s věží Porsche. Když se však ukázalo, že obavy týkající se nosnosti mostů jsou bezpředmětné, bylo od používání Schnorchelů upuštěno.

Když se chýlila výroba tanku ke konci, byla doplněna nevelkou sérií velitelských vozů. V normálním vozidle byla používána radiostanice FuG 5 o výkonu 10 W, pracující na frekvencích 27,2- 33,4 MHz. Ve verzi SdKfz 267 byla navíc instalovaná radiostanice FuG 8 o výkonu 30 W a rozsahu frekvencí 0,83-3 MHz. Její anténa s rozvětveným zakončením byla umístěna do zdičky antény FuG 5 (dlouhé 2 m), která byla přemístěna na horní desku věže, za velitelskou věžičku. Ve verzi SdKfz 268 byla instalovaná další radiostanice, FuG 7, o výkonu 20 W a rozsahu frekvencí 42,1-47,8 MHz. Anténa této radiostanice (vysoká 1,4 m) byla umístěna na desce nad motorem.

Dodatečné informace

Tiger II byl stejně jako jeho předchůdce Tiger I spíše pohyblivým bunkrem než prostředkem vedení bojových manévrů. Obranných úkolů se zhostil rozhodně dokonale, i když vážným problémem pro týlové služby byla jeho vysoká spotřeba paliva. Jeho pancíř ho činil v zásadě neprůstřelným a jeho výzbroj mu umožňovala zničit každý nepřátelský tank v dosahu přímé palby (kdy balistická křivka letu nepřevyšuje výšku cíle).

Achilovou patou většiny těchto tanků byl ovšem pohonný systém. Pro posádku byly nebezpečné časté požáry v motorové části, typické pro všechny nové typy německých bojových vozidel. Tyto závady ohrožovaly posádku více než samotná nepřátelská palba. Tanků Tiger II bylo příliš málo na to, než aby mohly odehrát roli úměrnou svým bojovým vlastnostem. Jak totiž potvrdila praxe, o vítězství v boji rozhodovala nikoli převaha kvalitativní, ale kvantitativní. Se stejnými náklady, jaké byly vynaloženy na vývoj a výrobu několika stovek tanků Tiger II, mohl německý průmysl postavit několikrát více dokonalých Pantherů nebo ještě více tanků PzKpfw IV či samohybných děl, jež si celkem hravě dokázaly poradit se spojeneckými Shermany i s T-34.

Každopádně je nutno mít na paměti, že když na papíře vypadají charakteristiky tanku impozantně, ve skutečnosti měla značná část strojů slabší ochranu. Testy ukořistěných německých tanků, které s nimi prováděli Rusové, ukázaly, že jakost oceli pancíře ne vždy odpovídala německým normám. Některé zásahy způsobovaly prasknutí pancíře, aniž došlo k průstřelu.

Do rukou Spojenců se dostal jistý počet nepoškozených tanků Tiger II. Byly používány hlavně k testům nových protitankových zbraní. Pravděpodobně jen v samotné Francii, kde byl po válce vybaven ukořistěnými Panthery celý jeden prapor, bylo užíváno několik těžkých tanků Tiger II. Jeden z nich je jako muzeální exponát dodnes udržován v dobrém technickém stavu.

Dnes všeobecně používaný název Königstiger nebyl tomuto tanku vlastně nikdy oficiálně přidělen. Byl vytvořen z čistě propagandistických důvodů. Navíc je běžný překlad originálního názvu Königstiger do češtiny (královský tygr) chybný. Správný překlad tohoto německého odborného terminu zní tygr bengálský, ne královský.

Využití tanku

ORGANIZAČNÍ STRUKTURA PRAPORU TĚŽKÝCH TANKŮ Schwere Panzer ABTEILUNG (s. PzAbt.)

štáb a štábní rota

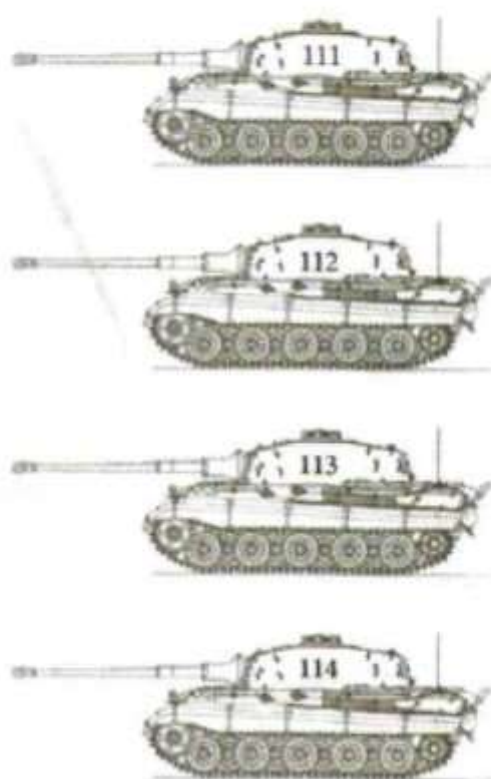

velitelská četa

1. rota (v praporu byly tři takové roty)

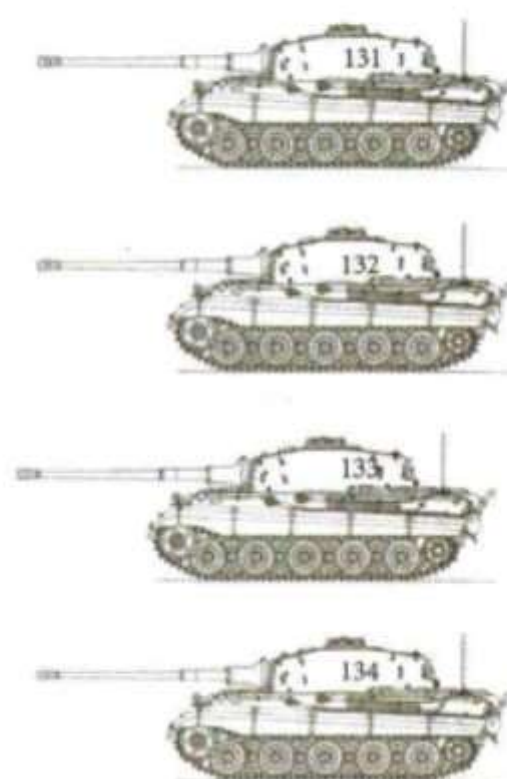
1. četa

2. četa

3. četa

Za druhé světové války nedosahovaly těžké tanky ve třetí říši co do počtu vysokých čísel a jako takové, tedy vzácné, byly používány se zvláštní péčí. Byly nasazovány na nejohroženější úseky front, kde jakoby hasily problémy. K tomuto účelu byly stavěny samostatné prapory těžkých tanků, ve zkratce nazývané s. PzAbt (schwere Panzer Abteilung), jež mívaly následující složení:

- štáb a štábní rota - 9 důstojníků, 37 poddůstojníků, 130 vojáků, 3 tanky
- zabezpečovací rota - 5 důstojníků, 55 poddůstojníků, 188 vojáků
- opravárenská rota - 3 důstojníci, 37 poddůstojníků, 162 vojáků
- 3 tankové roty - po 4 důstojnících, 46 poddůstojníků, 38 vojáků, v každé rotě 14 tanků - ve třech četách po 4 tancích a 2 tanky v četě velitelské

Tank Königstiger v boji

Navzdory nízkému počtu vyrobených tanků PzKpfw VI B, byla většina z nich intenzivně využívána v boji. Prvních pět sériově vyrobených kusů bylo předáno do zkušební divize Panzer Lehr, kde byly přiděleny do Panzer Kompanie 316. Od 14. března 1944 byly až do zrušení této jednotky užívány výlučně ke zkouškám. Před kapitulací německé armády byly posádkami zničeny.

S. PzAbt 501 - v létě roku 1944 obdržel 501. prapor nové tanky a takto vybaven dorazil 12. srpna do Kielců. Tam obdržel rozkaz přejít do oblasti Baranowa, kde Rusové překročili Vislu a utvořili předmostí. Následujícího dne Tigery vstoupily do akce, v níž se takřka okamžitě staly cílem ruské dělostřelecké palby. Mnoho strojů bylo zasaženo, dva explodovaly, padlo 11 tankistů. V následujícím týdnu se prapor zúčastnil těžkých bojů, v nichž ztratil 18 mužů a 11 tanků.

Část ukořistěných vozidel Rusové okamžitě odvezli do svých výzkumných středisek. Takřka bez odpočinku, ještě v srpnu, bojoval prapor u Pilice, kde utrpěl těžké ztráty a odkud byl stažen z fronty.

1. září 1944 měl 501. prapor v provozuschopném stavu 25 tanků a 5 v opravě, 1. října už jich měl k okamžitému použití na bojišti 34 a v opravě 16, 1. listopadu disponovala jednotka dokonce 49 tanky v provozuschopném stavu a pouze 4 měla v opravě, a počátkem nového roku vzrostl počet bojeschopných tanků na 52 kusů.

Předtím však, 21. prosince 1944, bylo změněno číslo praporu na s. PzAbt 424. V lednu 1945 vyrazila jednotka opět na frontu. Večer 12. ledna 1945 zničila první rota bez vlastních ztrát 20 sovětských tanků, z toho jen posádka poručíka Oberbacha 12. Během ústupu narazily při protiútoku u Lisowa německé Tigery na skupinu tanků IS-2. V následujícím boji utrpěly obě strany vážné ztráty. V následujících dnech v důsledku poruch a nedostatku paliva přišla jednotka, s výjimkou jednoho, o všechny tanky a prapor přestal existovat.

S.PzAbt 502 - počátkem listopadu 1944 se tento prapor zúčastnil bojů při obraně Klajpedy. Měl v té době pouze 15 tanků Tiger II. V lednu následujícího roku se jednotka zúčastnila pokusu o probití se do Královce. V té době bylo také změněno číslo jednotky na s. PzAbt 511. 24. ledna 1945 byly tanky praporu převezeny do Pilawy, kde se již druhý den zapojily do těžkých bojů. O jejich intenzitě svědčí skutečnost, že jediný z německých tanků, jehož velitelem byl rotmistr Carpanetto, zničil sám 15 nepřátelských tanků sovětských. Koncem ledna se zbytky praporu zúčastnily několika následujících pokusů o probití se do Královce. Počátkem dubna Tigery této jednotky bojovaly při obraně tohoto města. Po pádu Královce bojovaly tanky v oblasti Norgau, kde působily útočícím Rusům těžké ztráty. Ve dnech 13. - 20. dubna 1945 hlásili tankisté německého praporu zničení 102 sovětských tanků. Bez ohledu na nedostatek paliva a munice bojovali až do konce svých sil. Poslední tank zničil při krytí ústupu německých jednotek 26. dubna 8 a následující den ještě 6 nepřátelských tanků.

S. PzAbt 503 - rozhodnutí o přezbrojení tohoto praporu novými stroji padlo 25. května 1944. Do vylodění Spojenců v Normandii jich však dorazilo pouze 12. 7. února byly tyto tanky převezeny do Dreux, ležícího 80 km severně od Paříže. Během čtyř nocí urazila jednotka vybavena novými tanky 200 km a 11. července se poprvé dostala do bojového kontaktu s nepřítelem. Čtyři Tigery tehdy bez vlastních ztrát zničily 12 Shermanů. Prapor, již plně vybavený novými tanky, bojoval se spojenci od 9. září. Od 14. listopadu byla novým posádkovým městem tohoto praporu Budapešť. Od 19. listopadu 1944 do ledna 1945 se prapor zúčastnil bojů při obraně města a zároveň vysílal dílčí jednotky do bojů v různých částech Maďarska. Počátkem listopadu přišel prapor o první tank, který byl zničen vozidlem IS-2. 21. prosince se název praporu změnil na s. PzAbt Feldberrnhalle. Vinou takřka nepřetržitých bojů zaznamenala jednotka značné ztráty, zničená vozidla však byla takřka okamžitě nahrazována novými nebo opravenými. Počátkem listopadu se ve výzbroji praporu nacházelo 18 tanků v provozuschopném stavu a 19 v opravě, 1. prosince bylo ovšem v technicky dobrém stavu pouze 11 strojů a 3 v opravě, ale již v polovině téhož měsíce se stav zvýšil na 17 tanků v provozuschopném stavu a 11 v opravě. K 1. lednu 1945 se počet strojů opět zmenšil, na 10 v provozuschopném stavu a 8 poškozených, zatímco 17. února jednotka již znovu disponovala 25 stroji v provozuschopném stavu a 18 opravovanými. Prapor bojoval až do samotného konce války.

S. PzAbt 505 - rozhodnutí o přezbrojení praporu tanky Königstiger bylo přijato 7. července 1944. Prvních šest nových tanků obdržela jednotka 26. července, zbývající dorazily během následujícího měsíce, do 29. srpna 1944. Necelý týden nato se jednotka vydala do oblasti Nasielska, kam dorazila po šesti dnech. Okamžitě byla nasazena na frontu. První boje svedli tankisté mezi Narvou a Bugem. Počátkem října se posádky německých Tigerů několikrát střetly se sovětskými IS-2 a přišly o několik vozidel. Takřka bezprostředně po převelení do Východního Pruska, se prapor dostal do dalších bojů. Tanky 10. října 1944, několikrát zastavovaly opakované sovětské útoky, ničíce přitom početná nepřátelská vozidla, mezi nimi také 9 těžkých tanků IS-2. Koncem listopadu byla jednotka stažena z fronty z důvodu doplnění stavu a odpočinku. Pak se jednotka zúčastnila obrany Královce, kde její nepočetné tanky způsobily vážné ztráty. Velitelem posledního bojujícího tanku tohoto praporu byl seržant Mausberg, který si na své konto zapsal více než 50 zničených sovětských tanků. Stav tohoto praporu byly: 12. září 1944 v dobrém technickém stavu 30 tanků, 1 v opravě, 1. listopadu v provozuschopném stavu 19 tanků a stejný počet v opravě, 1. prosince 1944 v bojeschopném stavu 30 tanků, 7 Tigerů opravováno, 1. ledna 1945 v dobrém technickém stavu 34 tanků, 3 poškozené, 15. března v provozuschopném stavu 12, 1 stroj v opravě, a ještě 4. dubna k dispozici 12 tanků Tiger II v provozuschopném stavu.

S. PzAbt 506 - 15. srpna 1944 byl prapor stažen z východní fronty a do 12. září byl přezbrojován novýmj tanky. Krátce nato, 22. září, byla jednotka vyslána do Nizozemí, kde se zúčastnila bojů s výsadkem u Arnhemu, později bojovala u Cách. Poté se tanky tohoto praporu zúčastnily ofenzívy v Ardenách a po jejím zakončení byly nasazeny do březnových bojů u Kyllbergu. Zbytky praporu se 14. a 15. května vzdaly u Iserlohu Američanům.

S. PzAbt 507 - prapor byl stažen z fronty 25. února 1945, ale první tanky Tiger II, celkem 21 kusů, obdržel až v březnu. Jednotka bojovala poměrně krátce na západní frontě, pak byly samotné posádky přemístěny do Čech. Tam padli tankisté této jednotky po nezdařeném pokusu probít se k Američanům do sovětského zajetí.

S. PzAbt 509 -tento prapor byl v září 1944 stažen z východní fronty. Nové tanky obdržel mezi 5. prosincem 1944 a 1. lednem 1945. Hned nato byla jednotka vyslána do Maďarska, kde se jí připisuje v období od 18. ledna do 8. února zničení 203 sovětských tanků a samohybných děl. Vozidla této jednotky se za neustálých bojů probíla do Rakouska, k linii americké armády, které se po oficiálním zakončení války vzdala. Prapor měl 1. února v provozuschopném stavu 11 tanků, 27 v opravě, 1. března jich bylo v provozuschopném stavu 25 a poškozených 10, 1. dubna byly schopné bojů 3 stroje a 10 jich bylo v opravě. V okamžiku kapitulace disponovala jednotka 5 Tigery v dobrém technickém stavu. Kromě vyjmenovaných praporů byly tanky Königstiger ve výzbroji třetích tankových rot u s. PzAbt 510 a s. PzAbt 511.

Tyto roty obdržely 13 posledních tanků vyrobených u Henschela a 3 pocházející z výcvikového střediska v Paderbomu. Každá z rot použila 7 tanků, když počátkem dubna bojovaly u Kasselu. Některé z těchto nasazených Tigerů padly za obět spojeneckým letadlům.

Tanky PzKpfw VI B se dostaly rovněž do výzbroje tankových jednotek Waffen SS, kde tvořily výzbroj samostatných praporů těžkých tanků.

S. SS-PzAbt 501 - zpočátku měla obdržet tanky Tiger II pouze 1. rota praporu s. SS-PzAbt 101 výměnou za vozidla ztracená v Normandii. Mezi 28. červencem a 1. srpnem jí bylo skutečně předáno 14 nových tanků Königstiger. Ty však byly rychle ztraceny v bojích a 9. září byla jednotka stažena z fronty. Současně s tím byl změněn název praporu na s. SS-PzAbt 501. Původně bylo plánováno, že při přezbrojování obdrží dvě roty praporu tanky Tiger II a jedna rota stíhače tanků Jagdtiger, postavené na stejném podvozku. K přezbrojení došlo počátkem prosince a během německé ofenzívy v Ardenách se prapor stal součástí tzv. Kampfgrnppe Peiper.

24. ledna 1945, po fiasku ofenzívy, byl prapor vyslán v rámci této skupiny na východní frontu, kde byl zařazen do 1. SS Panzer Korps a byl nasazen do bojů v Maďarsku, kde se často střetával s tanky IS-2. Stav praporu byl: 1. února 1945 v provozuschopném stavu 23 tanky, 3 v opravě, 15. března 24 poškozených tanků a v provozuschopném stavu už jen 8. 1. dubna 1945 byla jednotka stažena do týlu k doplnění stavu, novou výzbroj však již neobdržela.

S. SS-PzAbt 502 -rozhodnutí o přezbrojení padlo 9. září 1944, ale prvních 6 tanků bylo jednotce předáno až 27. prosince, dalších 22 strojů přišlo pak v únoru a březnu. Poprvé použil prapor nové tanky 22. března 1945 na Odře u Sachsendorfu a krátce nato se tanky praporu zúčastnily obrany Berlína. Počátkem května se prapor stahoval na západ, ale to již neměl žádná vozidla. Ze zachovaných údajů vyplývá, že ještě 10. dubna 1945 disponoval prapor 28 tanky v dobrém technickém stavu a pouze 2 poškozenými, zatímco koncem měsíce měl už jen 5 pojízdných tanků.

S. SS-PzAbt 503 - nové Tigery obdržel prapor v lednu 1945 a brzy nato se zúčastnil bojů o města Gdaňsk a Gdyně, kde rozdrtil polskou obměnou brigádu. Zbytky praporu byly v březnu 1945 evakuovány do oblasti Świnoujście, kde byly zařazeny do armádní skupiny Nord. 12. února disponoval prapor 16 tanky v dobrém technickém stavu a 23 jich měl v opravě, 28. února měl v provozuschopném stavu 14 tanků a 25 v opravě, ovšem 20. března už měl k dispozici pouze 2 dobré tanky a 3 poškozené. V té době byl prapor zařazen do armádní skupiny Weichsel, kde měl k 15. dubnu v dobrém technickém stavu 10 tanků a v opravě 2.

Zdroj:

